

Barcelona 25-3-82.

Volgut gomma: Son les cinc meus vint minuts.
Alcalde de sentirte parlar per Radio Espanya. M'ha fet
molta il·lusió sentir la teva veu. Ho has fet molt, molt
bè. Parlas tant bé que es agradable sentirte, i tens un
parlar castellà, que cap català parla com tu el castellà:
Ha resultat molt bé. Jo he pogut escoltar-te gràcies a
que m'ha telefona Antonia. Ella sempre te la radio pe-
sada i al sentir el seu nom i que parlaries durant el
programa "Esta es su casa" m'ha telefonat rapidament
per a dium-ho.

Repeteixo la meva felicitació i t'envio uns retalls de
dians.

Olquest mateix he rebut una carta tuya del 14-3-82.
Pero que gracies als teus "cheques" o controls les coses van
bè; es clar que es un pici pesat, però et dona molta tranquil·li-
tat.

Jo no coneix a ningú dels familiars de Priscilla, però per
lo que es veu, ella es la única que val de la família.

No saps lo difícil que es vendre Sta Teresa. Primer hi ha
una gran crisis de tot i mes de la construcció. Les noves
lleis dels actuals polítics son demencials, dins han posat
una llei per lo que no es poden alçar mes les cases, i
resulta que al d' Sta Teresa només queda a altura de dos
pisos la meva i naturalment ningú vol comprarla dins
es compra per negarla i dos pisos no rendiran.

"Jo em limito molt de peu, però mi ajòc. Volia ferme de
ella un vitalici, però només fan vitalicis amb diuerses res de friques.
No et pessis que no tinguï més miques de ganes de venir, però
com estiu molt ocupats vos faria un flac sorsei, farà diferent
si coneixes l'anglès, doncs altament sense torbarbos no puc fer
res, mi mouem de casa i ajoc serà pesat per vosaltres. Quidem
que nasa temporadeta molt deprimida. Venem si serà llarga.

Espero rebri's un altre carta doncs varuij enviaran dues.

Recorts afectuosos a Priscilla i per a tu una ben farta
abracada de la teva germana

